

Само двѣ спасителны средства има, на кои-то съ помощь-тѣ може чловѣкъ да се одучи отъ тоа злочестный и богопротивный обычай. Едно-то се средство състои въ това, да строго и бодро внимаваме на сѣксѣ нашѣ рѣчь, и да се чуваме отъ сѣксѣ такова изговаранье съ кое-то бы могли и издалечъ да повредиме и умалиме онова длабоко страхопочитаніе, кое-то сме на Бога, кой-то е искупилъ душѣ-тѣ ны, длжны. А друго-то средство се състои въ това, да се трудиме, да величество-то Божіе, Неговата сила и власть, и не исказанно-то Негово милосердіе секи денъ подобрѣ познаеме.

Защо кой-то Тебе, чловѣколюбивый и многомилостивый небесный Отче добрѣ познава, какъ може той на Тебе и да помысли, какъ ли може да вдигне очите си камъ Тебе само тѣй равнодушно и безгрыжно? Какъ ли може да Ти се моли безъ смисаль, безъ сзкрушеніе и безъ благоговѣйство? Кой-то познава Твое-то величество, Твоѣ-тѣ всемогущѣ силѣ въ природни-те сзданіа; и кой-то е въ промены-те на свое-то собствено щастіе Тебе позналъ, и отеческѣ-тѣ любовь и милость Твоя искусилъ, какъ може тѣй хладнокривно да изговара на уста-та си Твое-то прескато има? Какъ ли може да го употреблава, като некое найнезнатно и наймаловажно сзданіе?

О, ты вѣчный и всевышный, кому-то на силно-то има трѣбува сички-те колена да се поклонатъ; Ты, предъ кого-то сички-те сваты ангели ничкомъ падатъ и сички-те свѣтове треператъ: щѣ да се чувамъ, да никогда, и до смърти, не осквернѣ Твое-то прескато има, нити да се умалѣ страхопочитаніе-то, съ кое-то е моа-та грѣшна душа Тебе задлжена! Азъ щѣ точно и до край да испознавамъ сички-те вѣнкашни